Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті **Ririro.com/uk**. Наша місія – надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт.
Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Beatrix Potter

Казка про Рудого і Квашеного

Якось у селі була крамничка. Над вітриною висіла назва "Рудий і Квашений". Це була маленька крамничка, саме такого розміру, як для ляльок - Люсінда і Джейн, ляльки-кухарки, завжди купували продукти в Рудого й Квашеного. Прилавок всередині був на зручній для кроликів висоті.

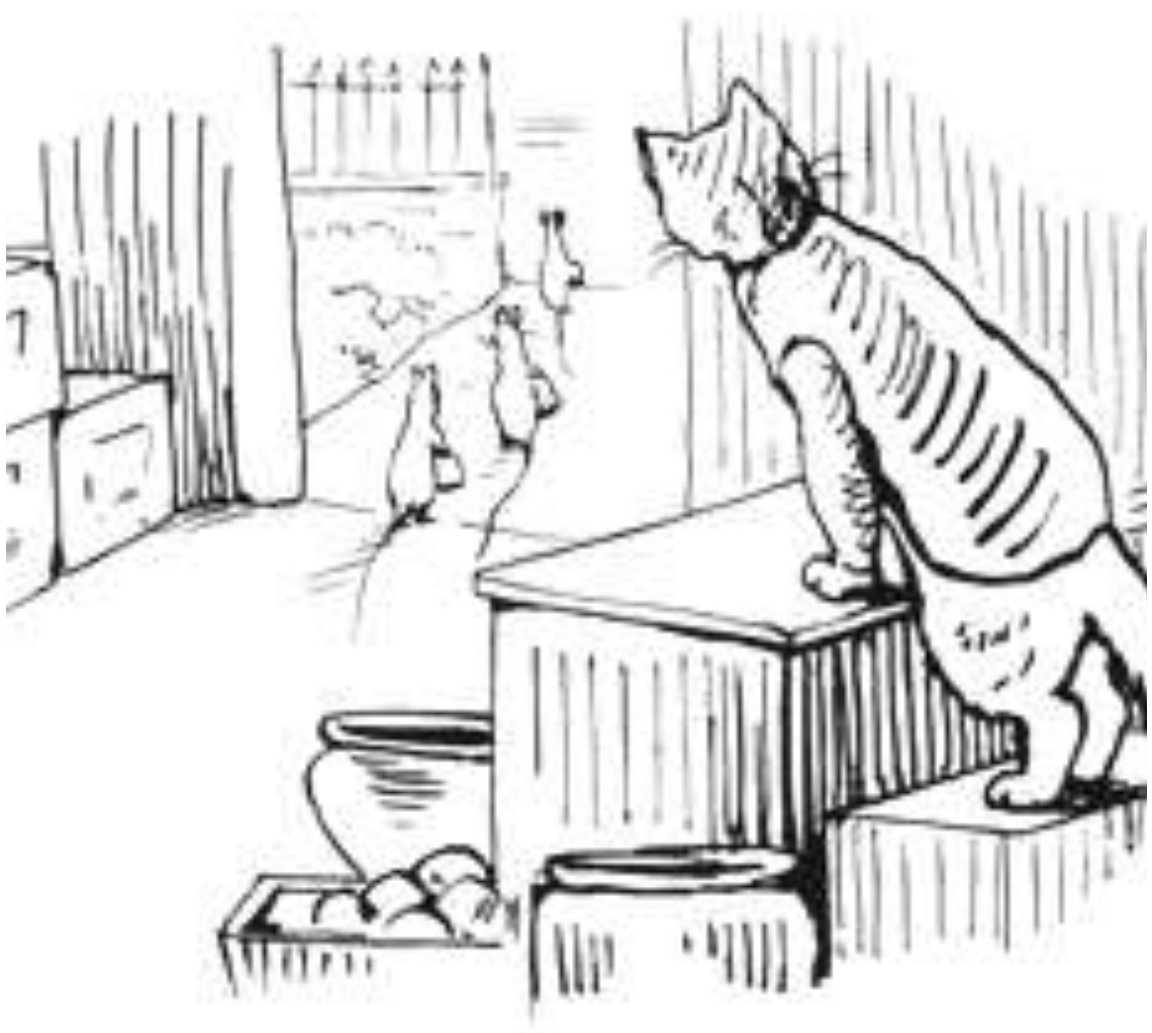

У Рудого й Квашеного продавали червоні плямисті кишенькові хусточки по пенні три фартинги. Вони також продавали цукор, тютюн і галоші. Власне, хоча це була така маленька крамничка, в ній продавалося майже все – за винятком кількох речей, які потрібно купити поспіхом, як-от шнурки, шпильки та відбивні з баранини. Власниками крамнички були Рудий і Квашений. Рудий був жовтим котом, а Квашений – тер'єром.

Кролики завжди трохи боялися Квашеного.

Крамничку також оберігали миші – тільки миші трохи боялися Рудого. Рудий зазвичай просив Квашеного обслужити мишей, бо він казав, що у нього від цього слинка тече з рота. "Мені нестерпно дивитися, – казав він, – як вони виходять через двері зі своїми маленькими пакуночками".

"Я відчуваю те ж саме до щурів, - відповів Квашений, - Але ж не годиться нам їсти своїх власних клієнтів, бо тоді вони підуть від нас у магазин Табіти". "Навпаки, вони нікуди не підуть", - похмуро відповів Рудий. (Табіта Твічіт тримала єдину крамницю в селі. Вона не давала кредитів).

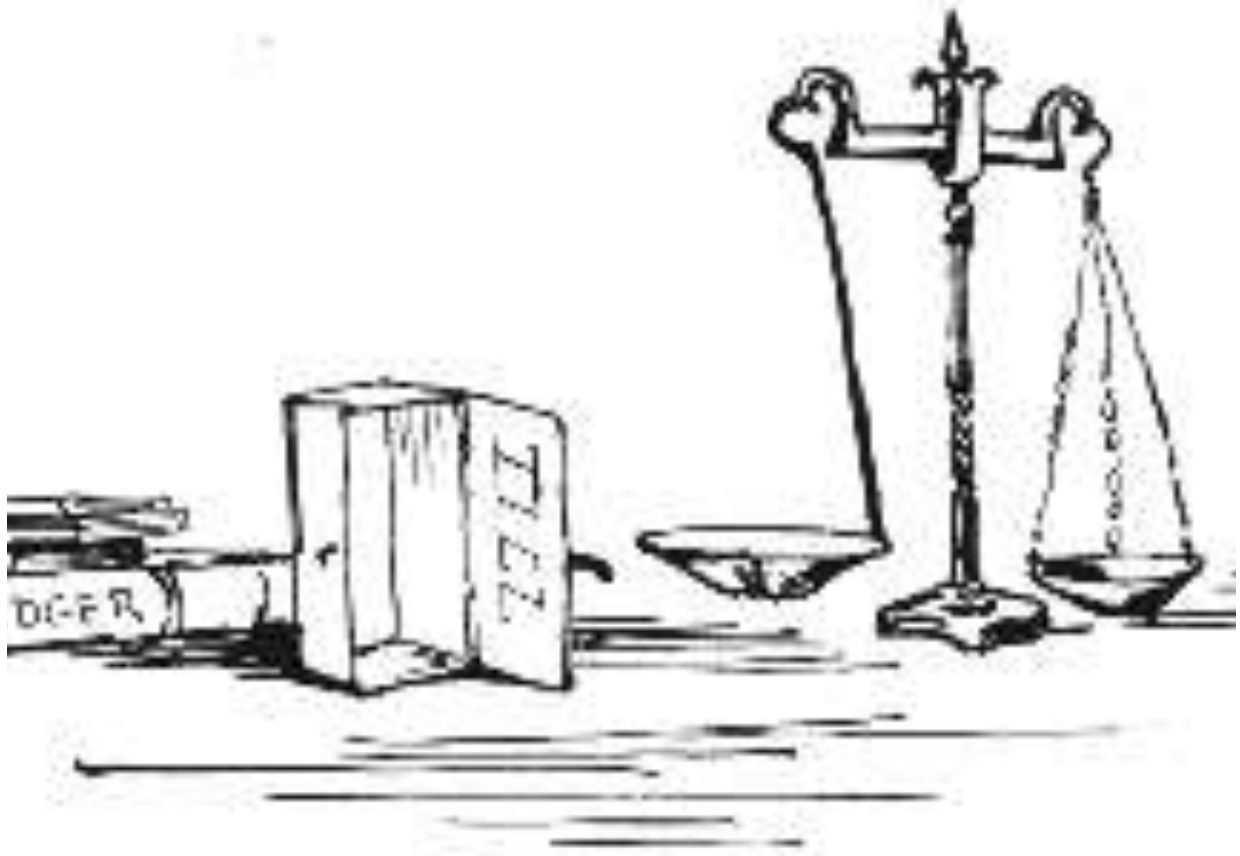
Рудий і Квашений давали необмежений кредит. "Кредит" означає, що коли покупець купує шматок мила, замість того, щоб витягнути гаманець і заплатити за нього, каже, що заплатить іншим разом. А Квашений робив глибокий уклін і промовляв: "Із задоволенням, мадам", і все це було записано в книзі. Покупці приходили знову й знову і накуповували багато всякої всячини, незважаючи на те, що вони побоювалися Рудого й Квашеного. Але в так званій "касі" немає грошей.

Покупці приходили натовпами щодня і купували багато, особливо ті, хто любив цукерки. Але грошей завжди не вистачало; вони ніколи не платили, хіба що пенні за м'яту.

Але продажі були величезні, у десять разів більші, ніж у Табіти Твічіт.

Оскільки грошей завжди не вистачало, Рудий і Квашений були змушені їсти свій власний товар.

Квашений їв печиво, а Рудий - сушену тріску.

Вони їли їх при свічках після закриття крамниці.

Коли настало 1 січня, грошей все ще не було, і Квашений не зміг купити ліцензію для собаки. "Це дуже погано, я боюся поліції, - сказав Квашений. "Ти сам винен, що ти тер'єр; мені не потрібна ліцензія, як і Кепу, собаці породи коллі". "Це дуже незручно, я боюся, що мене викличуть. Я марно намагався отримати ліцензію в кредит на пошті", - сказав Квашений. "Там повно поліцейських. Я зустрів одного з них, коли повертався додому".

"Давай ще раз надішлемо рахунок Семюелю Віскерсу, Рудий, він винен 22.9 за бекон".

"Я не вірю, що він взагалі має намір платити, - відповів Рудий.

"І я впевнений, що Ганна Марія щось краде—
Де всі крекери з кремом?"

"Ти ж їх сам з'їв", - відповів Рудий.

Рудий і Квашений усамітнилися в задній кімнаті. Вони почали рахувати. Вони рахували суми, і суми, і суми, і суми. "Семюель Віскерс має рахунок довжиною з його хвіст; він купив унцію і три чверті тютюну з жовтня." "Скільки буде коштувати сім фунтів масла за 1/3, паличка воску для сургучу і чотири сірники?" " Знову розішли всі рахунки всім", - відповів Рудий.

Через деякий час вони почули шум у крамниці, наче щось штовхнули у двері. Вони вийшли з задньої кімнати. На прилавку лежав конверт, а поліцейський щось писав у блокноті! У Квашеного мало не стався припадок, він гавкав, гавкав, гавкав і кидався навтьоки. "Укуси його, Квашений! Укуси його!" - кричав Рудий за бочкою з цукром, - "він же просто німецька лялька!"

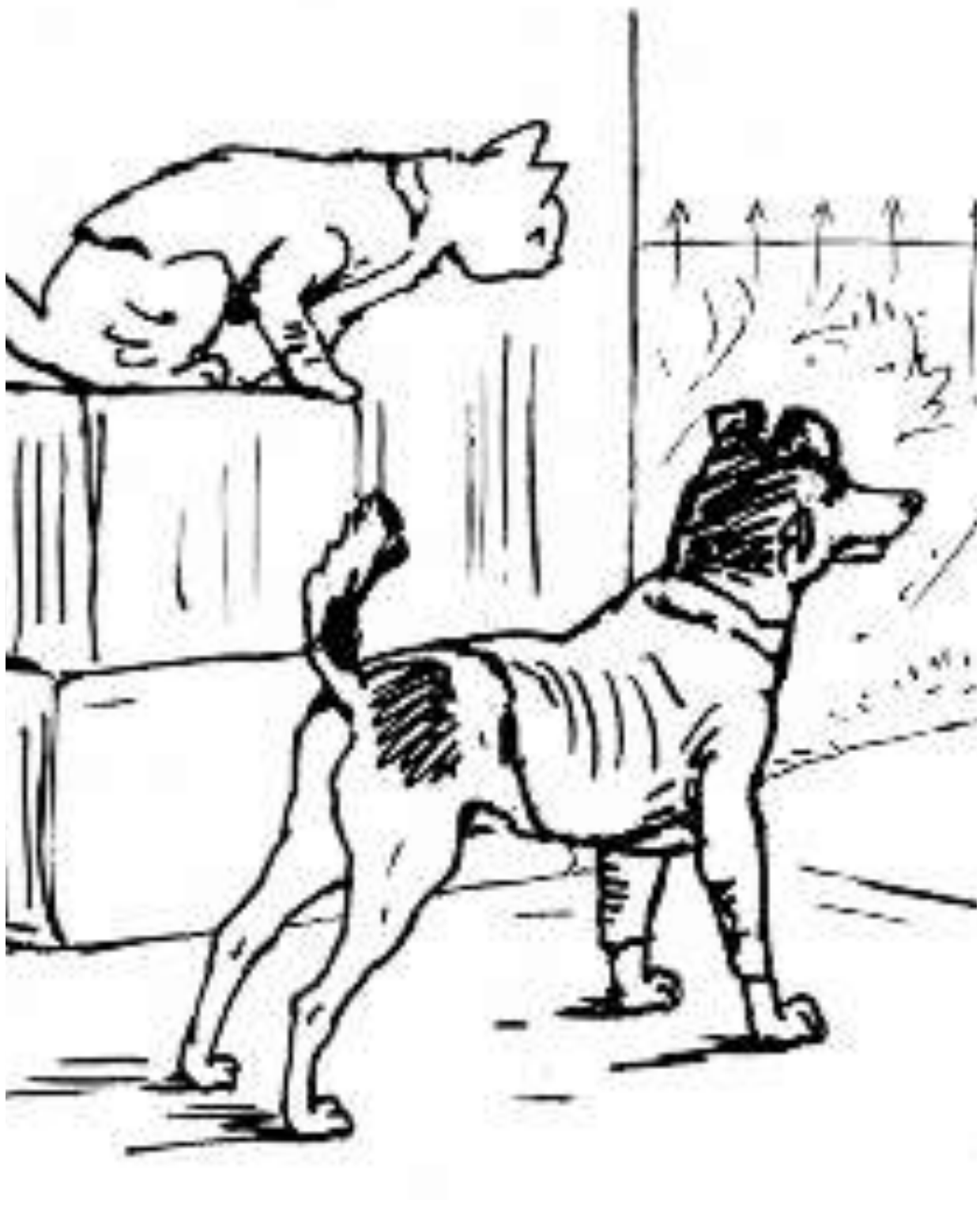

Поліцейський продовжував писати у своєму блокноті; двічі він брав олівець до рота, а одного разу вмочив його в патоку. Квашений гавкав до хрипоти. Але поліцейський не звертав на це уваги. У нього були очі-намистинки, а каска була зашита стібками.

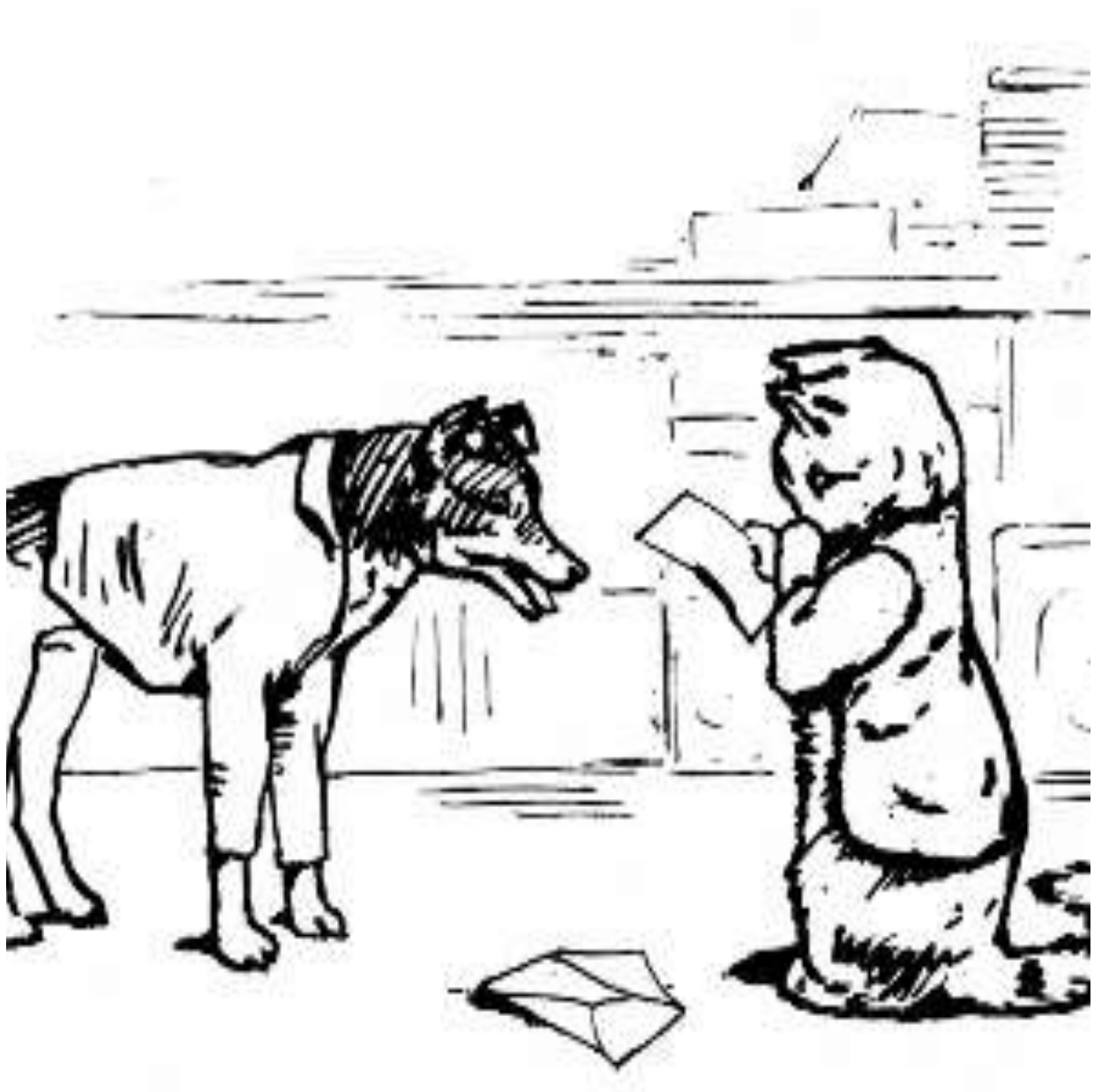

Врешті-решт, під час свого останнього маленького пориву Квашений побачив, що крамниця порожня. Поліцейський зник.

Але конверт залишився.

"Ти думаєш, що він пішов за справжнім живим поліцейським? Боюся, що це повістка", - сказав Квашений. "Ні, - відповів Рудий, який відкрив конверт, - це тарифи і податки, £3 19 11-3/4". "Це остання крапля, - сказав Квашений, - давай закриємо крамницю".

Вони зачинили віконниці і пішли. Але вони не поїхали з цього району. Насправді деякі люди шкодують, що вони не пішли далі.

Рудий живе в яру. Я не знаю, чим він займається, він виглядає здоровим і задоволеним.

Квашений зараз працює єгерем. Закриття крамниці спричинило великі незручності. Табіта Твічіт одразу ж підняла ціни на все на півпенні; і продовжувала відмовляти в кредиті.

Звичайно, є торгові вози – різник, продавець риби і Тімоті Бейкер.

Але людина не може прожити з насіння, бісквітах і булочках з маслом – навіть якщо бісквіти такі ж смачні, як у Тімоті!

Через деякий час містер Джон Дормаус і його дочка почали продавати м'ятні палички і свічки.

Але вони не тримали "самопальних"; а щоб нести одну семидюймову свічку, потрібно п'ять мишей.

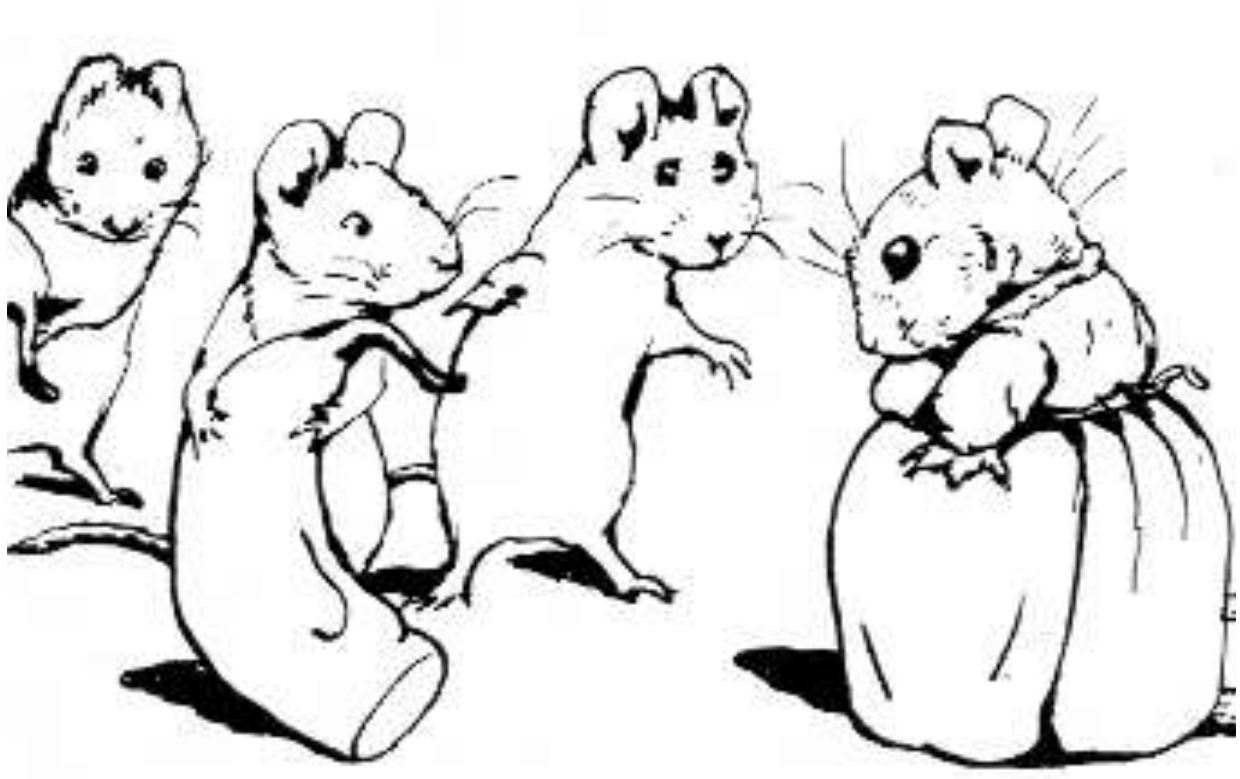

До того ж – свічки, які вони продають, дуже дивно поводяться в теплу погоду.

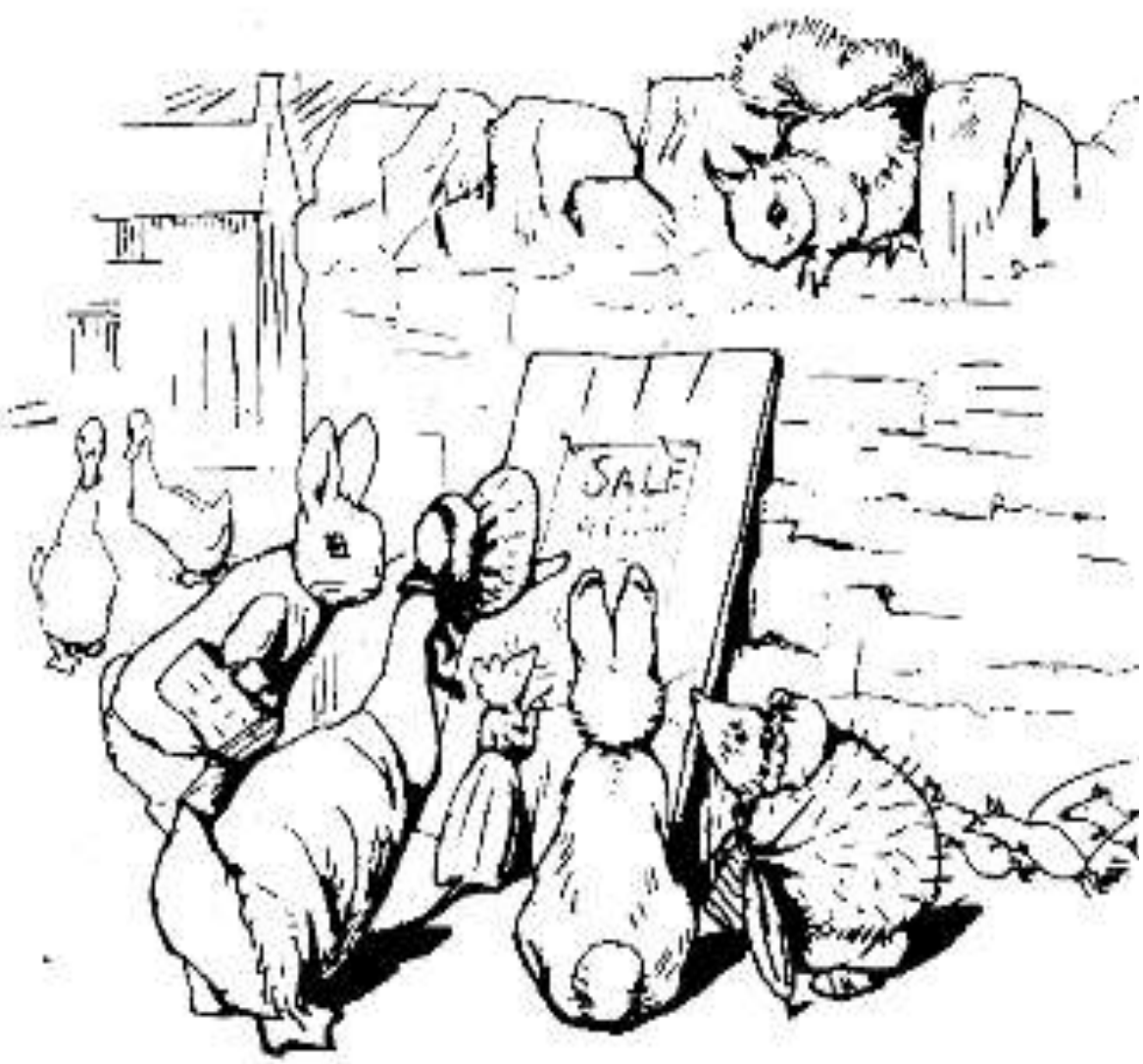

І міс Дормаус відмовлялася приймати кінці, коли їй приносили їх зі скаргами.

А коли скаржилися містеру Джону Дормаусу, він залишався в ліжку і нічого не говорив, окрім "дуже затишно", а це не найкращий спосіб вести бізнес.

Тому всі були раді, коли Саллі Фенні Пенні розіслала друкований плакат про те, що вона збирається знову відкрити магазин - "Розпродаж у Фенні"! Великий кооперативний розпродаж! Все за пенні! Приходьте купувати, приходьте пробувати, приходьте купувати!" Плакат справді був дуже привабливим.

У день відкриття був справжній наплив людей. Магазин був переповнений покупцями, а на бляшанках з печивом сиділи натовпи мишей. Саллі Фенні Пенні дуже хвилюється, коли їй намагаються відрахувати здачу, і наполягає на тому, щоб їй заплатили готівкою; але вона цілком необразлива.

І вона підготувала чудовий асортимент вигідних пропозицій.

Тут знайдеться щось для кожного.

